

20 oktober 2024 – kringwerk-themadienst

VOOR ELKAAR BIDDEN

2 Thessalonicenzen 1, vers 11-12 en 3, vers 1-2

In deze preek wil ik met u nadenken over het voor elkaar bidden. Waarom is dat bidden voor elkaar nu zo belangrijk? Eerst zullen wij wat kritisch kijken, wat filosofisch misschien (voor de doordenkers), want je moet niet met gemakkelijke antwoorden naar huis gestuurd worden. En daarna wat meer persoonlijk, dan komen wij wat dichterbij onszelf.

Maar voordat ik hier een heel betoog over ga houden, lijkt het mij goed om te vertellen dat die oproep om voor elkaar te bidden echt heel breed in de Bijbel aanwezig is. Het is niet een los element, wat ik er nu even voor deze zondag uithaal en uitvergroot. Dat heb je wel eens in het kerkelijke leven: dan vinden wij opeens dit belangrijk in kerkelijk Nederland... en na een tijdje is er weer iets anders heel opcoming en hebben wij daar een cursus voor bedacht... en daarna gaan wij weer terug naar iets anders omdat dit of dat onder het stof is komen te liggen.

Maar dat bidden-voor-elkaar, daar staat gewoon het hele Nieuwe Testament gewoon mee vol. Bijvoorbeeld toen Petrus gevangen was genomen, toen hij over Jezus had verteld in Jeruzalem. Handelingen 12, vers 5 vertelt: *Petrus werd dus in de gevangenis bewaakt; maar door de gemeente werd voortdurend voor hem tot God gebeden.* Prachtig! Hier was



dus heel de gemeente met elkaar voor Petrus aan het bidden. En ook niet even, een keer een gebedssamenkomst, nee: voortdurend. Maar ook Paulus vertelt bijna altijd aan het begin van zijn brieven aan de gemeente dat hij voor de gemeente aan wie hij schrijft dankt en bidt. En dat is geen eenrichtingsverkeer, omdat 'die Paulus zo van bidden houdt en een echte bidder is', nee, hij vraagt ook of de gemeente voor hem bidt. Dat lasen wij zojuist met onze Bijbellezingen. In de tweede brief aan de gemeente in Thessalonicen vertelt hij dat hij voor de gemeente bidt: *daarom bidden wij altijd dat onze God u deze roeping waardig acht, dat Hij door zijn kracht u de vaste wil geeft het goede te doen en u vanuit uw geloof al het mogelijke tot stand laat brengen.* Maar hij vraagt ook of zij voor hem willen bidden (3,1): *voor het overige, broeders en zusters, bid voor ons. Bidt dat het woord van de Heer zich elders even snel verspreidt en evenzeer geprezen wordt als bij u. Bid ook dat wij worden behoord voor slechte en kwaadaardige mensen.* En Paulus vroeg trouwens ook al in zijn eerste brief aan deze gemeente om voor hen te bidden, daar sloot hij zijn eerste brief mee af (1 Thess 5, vers 25): *broeders en zusters, bid ook voor ons.* En niet alleen aan die gemeente vraagt hij om te bidden, ook aan de gemeente in Efeze vraagt hij om te bidden. Niet alleen voor zichzelf en zijn collega's met wie hij onderweg is, Paulus vraagt aan de gemeente van Efeze om te bidden voor alle christenen (Efeziërs 6, vers

18 en 19): *'terwijl u altijd met alle gebed en smeking bidt in de Geest en daarin waakzaam bent met alle volharding en smeking voor alle heiligen (= alle gelovigen), ook voor mij.* Nu, ik stop met teksten aan te leveren, maar blijkbaar was dit dus echt een van de onderdelen van het samen-gemeente-zijn, van het christen-zijn: voor elkaar bidden.

Maar dan nu: *waarom* is dat zo belangrijk....? Want als je goed naar het bidden kijkt hè...: zou mijn gebedje nu echt een verandering kunnen aanbrengen in Gods wereldwijde werk, in Zijn allesomvattende plan waarin alles met alles samenhangt en waar ik als mensje eigenlijk helemaal niets van begrijp...? En hoe moet je dat zien? Dat ik met mijn verlangens, mijn vragen God op andere gedachten zou kunnen brengen? Is dat niet heel menselijk gedacht over die grote God? En trouwens – die vraag krijg ik wel eens in gesprekken: hoe kan God nu met al die miljarden gebeden rekening moet houden, gebeden die soms ook nog tegen elkaar in worden gebeden? De een bidt om regen voor groei op het land en de ander bidt dat de openluchtdienst niet door regen zal worden verstoord. En nog een stukje dieper: hoe zou mijn gebed iets kunnen teweeg brengen, terwijl God alles al in alle eeuwigheid heeft overzien en heeft bedacht? Voordat ik ga bidden, weet God al in Zijn almacht en wijsheid wat er moet gebeuren en wat er gaat gebeuren.

Nou heel veel vragen. De een vindt dit allemaal misschien veel te ingewikkeld. En de ander herkent die vragen misschien wel.

Nu, ik denk inderdaad dat God ons bidden niet nodig heeft voor Zijn wereldwijde werk. Ik denk bijvoorbeeld niet dat God het nodig heeft dat wij Hem helpen herinneren dat iemand echt graag genezen wil worden.

En ik denk eigenlijk ook niet dat het voor Gods verlangen om te troosten en te helpen het uitmaakt of er nu tien mensen, of een hele gemeente voor dat verdrietige gemeentelid bidden. Maar weet u wat het volgens mij is? God wil u en jou inschakelen. God wil ons inschakelen bij Zijn werk, bij deze wereld. Hij wil ons inschakelen bij Zijn werk, bij deze wereld, terwijl Hij het gerust Zelf wel kan. Maar Hij heeft ervoor gekozen om het niet alleen te *willen* doen. Daarom heeft Hij in den beginne bedacht om mensen te scheppen, mensen hoe bijzonder: naar Zijn beeld en gelijkenis. Als een soort tegenover van God, waar God mee wilde samenleven. God wilde Zijn liefde, Zijn leven, Zijn volheid delen met mensjes zoals u en ik. En deze mensen nam God zo serieus dat zij een taak en verantwoordelijkheid kregen voor deze wereld. Zij werden beheerders van Gods wereld. Aan het begin van de mensheid klonk het daarom: 'word talrijk, vul de aarde en onderwerp haar, en heers over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht en over de dieren die op de aarde kruipen.' God betrok mensen in Zijn vreugde, in Zijn leven, in Zijn werk. *En dat doet Hij nu ook met die mensen in de kerk,* zoals u, jij en ik. In dat kader moeten wij het bidden zien: God wil ons inschakelen. Paulus verwoordt het zelfs zo sterk, hij zegt: Gods medewerkers zijn wij. Gods medewerkers, 'Zijn collega's', kan je je het voorstellen? Medewerkers die via het gebed inspraak hebben, die mee organiseren,

die mee denken, die als de nood hoog is aan de bel trekken. Hoe bijzonder! ... En Petrus noemt ons gelovigen om ongeveer diezelfde reden in zijn eerste brief *priesters*. Nu, priesters hebben de taak om namens God het volk te zegenen, maar ook om namens het volk voor God te offeren en tot God te bidden. Medewerkers van God. Priesters, die een verbindende schakel zijn tussen de wereld en God in. Nu, zo zijn wij voor God verbindende schakels. God wil al ons bidden, roepen, klagen, danken in Zijn grote werk opnemen, meenemen. Niet omdat Hij dat nodig heeft. Niet omdat Zijn plannen dan nog verfijnder zullen gaan worden door onze goede suggesties en dringende verzoeken die wij uitbidden. Nee, God neemt ons bidden en werken in Zijn allesomvattende werk op om het tot *een gezamenlijk kunstwerk* te maken.

C.S. Lewis vergelijkt het met een borduurwerk. Lewis laat ons eerst de onderkant van een borduurwerkje zien: al die losse draadjes, die steken, die verbindingen, die verschillende kleuren... je snapt er niets van. Maar dat zijn wij nu met onze gebeden. Onze gebeden zijn allemaal draadjes, losse eindjes. Maar *ook wijzelf* zitten in dat ingewikkelde patroon ingeweven. Wij zijn zelf ook zo'n steekje, zo'n draadje in het geheel. Het is al met al een groot wonderlijk weefsel, waar je niets van begrijpt: allemaal mensen, allemaal gebeden, allemaal werkjes. Maar als je het omdraait, dan zie je het patroon, het kunstwerk dat God er van heeft gemaakt. Ik citeer Lewis: *een van de bedoelingen waarmee God het gebed heeft ingesteld was wellicht het getuigenis dat de loop van de dingen niet geregeerd wordt als een staat* (door een regering die erboven staat), *maar dat de loop der dingen is geschapen als een kunstwerk, waaraan ieder wezen zijn bijdrage en een bewuste bijdrage levert (bijvoorbeeld door te bidden) en waar ieder wezen zowel doel als middel is van het kunstwerk*. Je bent zelf onderdeel van het grote kunstwerk van God. Maar ook wat je doet en *ook wat je bidt en vraagt en klaagt en deelt*, is onderdeel van dat grote kunstwerk.

Samenvattend: gebed is dus niet een noodzakelijk in die zin dat God het nodig heeft. Maar het zijn steekjes die God wil gebruiken om Zijn kunstwerk te voltooien. Het gebed is een geschenk van God om ons te laten delen in Zijn werk, Zijn liefde, Zijn leven, Zijn volheid en goedheid.

En ook dat bidden-voor-elkaar moet je zo zien. Het blijft iets vreemds hoor, want: waarom zou God eigenlijk willen dat ik voor een ander bid, terwijl die persoon misschien zelf ook al heeft gebeden? Waarom moet een hele gemeente voor Paulus gaan bidden, terwijl Paulus toch zelf ook waarschijnlijk elke dag voor zijn werk bidt? Waarom was die gemeente in Jeruzalem aan het bidden voor Petrus? Petrus zou toch zelf ook in de gevangenis tot God hebben geroepen? Zou God dan echt eerder luisteren, als er meer mensen bidden? Dat zou wel heel menselijke gedachte zijn... En eigenlijk ook een gevaarlijke gedachte: als er maar lang genoeg en door genoeg mensen wordt gedemonstreerd, dan zal de regering wel luisteren. Dus de massa regeert? Werkt het zo ook bij God?

Nee. Ook hierbij is het goed om even weer te kijken naar dat borduurwerk waar ik het over had. Ik heb zelf niet zoveel verstand van borduren hoor, maar ik weet nog wel van de borduurwerkjes van mijn moeder: al die steken aan de onderkant waren verbonden met elkaar. En die stukjes touw moest ik niet gaan lostrekken, want dan ging dat hele borduurwerkje kapot. Die verbindingen, dat

het aan elkaar vast zat, dat was heel belangrijk. Nou, ik denk dat dit het is, waarom God ons samen laat bidden: God geeft ons via het gebed een taak en verantwoordelijkheid, Hij geeft ons een stem en neemt ons serieus... en *Hij verbindt ons tegelijkertijd ook aan elkaar*. Wat een knap stukje werk van God hè? Dat Goddelijke borduurwerk is echt een kunstwerk. God verbindt ons via dat bidden aan elkaar.

God verbindt ons via dat bidden aan elkaar. En dat is zo kostbaar... Heb je dat wel eens ervaren? Dat je door samen te bidden, of doordat iemand voor jou bidt of dat u zelf voor iemand bidt, dat je daardoor echt even verbonden bent met elkaar? .. Ik ben in de gelukkige omstandigheid dat ik dat heel vaak mag ervaren, omdat ik tijdens mijn werk heel vaak voor mensen mag bidden. Wat mij dan opvalt: zelfs mensen die nooit in de kerk komen en die soms ook niet eens willen dat je uit de Bijbel leest, stellen het wel op prijs dat je voor hen bidt. En dan gebeurt er soms iets. Ik heb wel eens een gesprek gehad dat een uur lang ging over allerlei dingen – vakantie, werk, wonen, zo oppervlakkig naar mijn gevoel – en toen ik de moed had opgegeven om er nog wat anders van te maken, vroeg ik aan het eind maar of ik voor hen mocht bidden... maar na het gebed was het stil... en keken wij elkaar even echt in de ogen aan. Omdat ik zo geweldig mooi had gebeden? Ik denk het niet. Ik denk dat er iets anders gebeurde: we waren even samen verbonden... verbonden met elkaar... en samen verbonden met God.

Soms – ik blijf even bij mijn eigen ervaringen – word er tijdens een bezoek ook voor mij gebeden door de ander. Wat is dat een weldaad, als iemand in zijn of haar eigen woorden probeert te verwoorden wat jij voelt, wat jij nodig hebt, waar je dankbaar voor bent... en dat dan brengt voor de troon van God. Als een priester, als een schakeltje tussen jou en God in. Als een medewerker van God die mee mag denken en mee mag spreken. Of... om nog een ander beeld te gebruiken: als een broer of een zus van je, die een stukje van jouw verhaal tot de hemelse Vader brengt om het samen te delen.

Dit laatste beeld van broers en zussen heb ik uit een cursusboek over het 'ministry gebed' – misschien kennen sommigen het wel: tijdens een ministrygebed wrodt er met twee personen voor iemand gebeden. Op onze Alphacursus wordt dat gedaan, maar je komt het ook in andere gemeenten tegen, bijvoorbeeld na een kerkdienst. Nu, in dat cursusboek stond het volgende (ik citeer): 'Als we kinderen zijn van de Vader, dan zijn we ook broers en zussen van elkaar. De Vader vertrouwt ons aan elkaar toe, om er voor elkaar te zijn en elkaar lief te hebben. We mogen elkaar helpen om te leven als kinderen van de Vader en erfgenamen van het Koninkrijk. Dat betekent allereerst dat wij met elkaar bidden.'

Dat voor elkaar bidden hè, dat verbindt, dat zorgt ervoor dat je een band gaat voelen die je meestal niet kunt bereiken bij alle taken en bezigheden, in de drukte van alledag. Een soort familieband, in bijzondere zin.

En... het heeft ook een goede uitwerking op de familieverhoudingen. Ik weet van mijn vorige gemeente dat daar een keer (het was voor mijn tijd) heel wat te doen was binnen de kerkenraad. De spanning liep hoog op. En wat deed men toen? Met de vuist op tafel slaan? Nee, men liep de kerkenraadskamer uit... naar de kerkzaal... om daar met elkaar voorin de kerk te gaan bidden. En dat werkte. Een goed middel dus? Nee, een diepe ver-

bondenheid die door alle verschillen van mening niet kapot was te krijgen. ... Want als je voor iemand bidt, dan ga je anders naar die persoon kijken. Dan gebeurt er wat in je hart. Daarom is het goed om, voordat je iemand (misschien helemaal terecht) flink de waarheid gaat zeggen, om eerst voor die persoon en voor de confrontatie te bidden. Dan moeten er misschien nog stevige woorden gebruikt en gezegd worden..., maar dan is dat wel ingebed in het gebed. En dat maakt het anders.

Bidden verbindt. God verbindt. Het is God Die via die kleine verbonden draadjes in Zijn borduurwerk iets prachtigs tot stand brengt. Je hoort dit ook van vervolgte christenen. Het eerste wat christenen die leven te midden van vervolging aan ons als kerk in het vrije westen vragen, dat is gebed. Ze vragen niet als eerste om donaties, om hulpgoederen. Ook niet om handtekeningacties. Maar om gebed. Misschien kan je je het bijna niet voorstellen dat je hier als eerste om zou vragen, als je in Noord-Korea in de gevangenis zou zitten vanwege je christen zijn..., maar deze christenen spreken uit ervaring. Uit gebedservaring. Hoe zit dat? Open Doors verwoordt het zo op zijn website: *Als je bidt, breek je dwars door de gesloten grenzen van Noord-Korea heen. In gebed zit je naast die eenzame christen in de gevangenis in Iran. Met jouw gevouwen handen verbind je je met christenen in Nigeria die hun kerk verloren door een aanslag. ... Wereldwijd maak jij deel uit van het Lichaam van Christus. In Hem heb je broers en zussen over de hele wereld. Ook in Pakistan, Colombia en Libië waar christenen zwaar worden vervolgd. Het belangrijkste dat ze je vragen om hen te steunen? Bid. ... 'Wanneer we bidden zijn er geen grenzen, geen gevangensmuren en geen gesloten deuren.'* Ik heb er nog heel veel kritische vragen bij: hoe dat kan? En wat mijn gebedje 's avonds nu voorstelt? En...? Maar ik ben maar een steekje in het grote borduurwerk van God... en mijn eigen steekjes en gebedsdraadjes worden blijkbaar tot prachtige verbindingen gemaakt door God.

Maar nu even naar onszelf kijken... Wanneer heeft u, of heb jij voor het laatst iemand gevraagd om voor je te bidden? Ik had in mijn Bijbel bij Paulus' vraag of de gemeente voor hem wilde bidden de opmerking gekrabbeld: 'doe ik dit eigenlijk wel?' Waarom doen wij dat (volgens mij) zo weinig? Waar zit de weerstand? Is het dat wij het lastig vinden om dan zo kwetsbaar te zijn? Want ja: met de vraag of iemand voor je wilt bidden laat je zien dat je het zelf alleen niet kan. Nu, dit lijkt mij eigenlijk juist een prima christelijke houding; de enige goede levenshouding voor een christen, in tegenstelling tot al onze zelfredzaamheid. Of vinden wij zulke gebedspunten iets persoonlijks, zijn het dingen die wij niet zo met een ander delen? Aan de ene kant is dat begrijpelijk: je deelt niet zomaar allemaal persoonlijke dingen met een ander. Soms moet je daar zelfs voorzichtig in zijn. Maar aan de andere kant: hebben wij in onze kerkelijke geschiedenis het geloof en het geloofsleven niet al te persoonlijk gemaakt? 'Jij in jouw klein hoekje en ik in het mijn'? Of hebben wij het gevoel dat vragen-om-gebed een vorm van aandacht vragen is in de gemeente? 'Die moet zo nodig delen weer dat hij...' Maar dan hebben wij nog niet echt begrepen dat wij een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor elkaar en met elkaar.

Of is het misschien dat laatste: die gezamenlijkheid? Zijn wij gewoon wat te los zand met elkaar: we hebben het best goed, best gezellig... nieuw ingekomenen worden van harte welkom geheten..., er zijn allerlei verbindingen..., maar *echt de diepe dingen van het geloof delen en daarin voor elkaar bidden...*? Ik maak het soms mee hoor! Wat heerlijk! Maar vaak ook niet en blijven wij in allerlei kerkelijke zaken steken. Samen bidden zou volgens mij heel goed kunnen helpen om wat met dat los zand te gaan doen... om daar eens een mooie zandsculptuur van te gaan maken.

Ik hoop daarom dat wij op de kringen echt voor elkaar zullen bidden. En dat wij ook aan elkaar zullen vragen om voor je te laten bidden. ... Ik hoop dat wij op de kaartjes die wij sturen, kunnen vertellen dat wij voor de ander bidden. ... Ik hoop dat wij misschien ook wel eens gewoon spontaan voor elkaar zullen bidden... of dat wij voor onszelf gebed zullen vragen aan iemand. Laten wij ons door Paulus en door onze vervolgte broeders en zusters onderwijzen hoe goed en belangrijk dit bidden voor elkaar is.

Nog één ding dat mij opviel in het lezen van die tweede brief van Paulus aan de Thessalonicenzen las: steeds gebruikte Paulus het woord 'verheerlijken'. Waarvoor vroeg Paulus gebed? Opdat het Woord van God tijdens zijn zendingsreizen zal worden verheerlijkt, zal worden groot gemaakt... Waarom bad hij voor de gemeente in Thessaloniki: opdat zij hun christen zijn echt zouden uitleven, dat heel hun leven door het geloof gevormd en gevoed zal worden..., zodat de Naam van Jezus verheerlijkt zal worden... en jullie in Hem verheerlijkt zullen worden. Nu, laten wij dat als belangrijkste gebedspunt vasthouden in ons bidden voor elkaar, in ons bidden voor vervolgte christenen, in ons vragen om gebed voor onszelf: dat Christus verheerlijkt zal worden. Dat God zal grootgemaakt worden. In ons ziek zijn, of in onze hopelijke genezing. In de baan die wij hopen te krijgen. In de vrede voor Israël en de volken. In het leven van vervolgte christenen. Dat Hij in al ons bidden, zoeken, vragen, klagen, danken en delen verheerlijkt zal worden. En wij in Hem. Want wij zijn met onze gebeden Gods borduurwerk. Gods kunstwerk met allemaal verbindingen en draadjes, bedoeld om straks voor eeuwig van te genieten.



Heeft u / heb jij vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
// 06- 40632938 // dekruijf@live.nl